

Sygn. I C 2351/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Rafał Romatowski

Protokolant : stażysta Magdalena Gajewska

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2017 r. we Włocławku

na rozprawie

sprawy z powództwa : (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Z.

przeciwko : Ł. M.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Z. na rzecz pozwanego Ł. M. kwotę 1217,00 zł (słownie: tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1200,00 zł (słownie: tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód (...) SA z siedzibą w Z. wystąpił w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu Ł. M. z powództwem o zapłatę kwoty 8.027,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami naliczanymi od dnia 13 stycznia 2011r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że nabył od (...) SA wierzytelności wynikające z faktur VAT wystawionych pozwanemu za usługi telekomunikacyjne.

W dniu 25 stycznia 2011r. Sąd Rejonowy w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym za sygn. VI Nc-e 33900/11, w którym nakazał pozwanemu Ł. M. zapłatę kwoty dochodzonej pozwem oraz kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia orzeczenia lub by w tym terminie złożył sprzeciw (k.9). Pozwany zaskarżył w/w orzeczenie w całości sprzeciwem z dnia 23 maja 2016r. (data nadania) wnosząc jednocześnie o doręczenie w/w nakazu zapłaty na aktualny adres pozwanego (k. 19 i nast.). W treści sprzeciwu pozwany podniósł zarzut braku zawiadomienia o dokonanej cesji wierzytelności, niewykazania przez powoda roszczenia tak co do zasady jak i co do wysokości a nadto podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2016r. Sąd Rejonowy w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego we Włocławku (k. 123). W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że pierwotnie w/w nakaz zapłaty nie został skutecznie doręczony pozwanemu z uwagi na jego błędnie wskazany adres, to jednak ponieważ pełnomocnik pozwanego skutecznie złożył sprzeciw, zgodnie z art. 505(36)§1 kpc wydany nakaz zapłaty utracił swą moc w całości a sprawę należało przekazać do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej pozwanego.

W piśmie procesowym z dnia 29 listopada 2016r. (k. 143 i nast.) pełnomocnik powoda podtrzymał swoje żądanie a także argumentację zawartą w pozwie oraz wniósł jednocześnie o przedłużenie terminu na złożenie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, regulaminu promocji, regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych oraz faktur. Odnosząc się do zarzutu niewykazania roszczenia co do zasady jak i co do kwoty wskazał, że pozwany obecnie nie może kwestionować w/w roszczenia z uwagi na zaniechanie zgłoszenia reklamacji co do wysokości

rachunków na zasadzie art. 107 ustawy Prawo telekomunikacyjne. Powód podkreślił również, iż roszczenia z umów telekomunikacyjnych przedawniają się z upływem 3 lat, a powód wystąpił z pozwem o zapłatę przed upływem tego terminu. Powód wskazał także, iż zawiadomienie o cesji wierzytelności nie ma znaczenia dla skuteczności samej czynności cesji. Powód podtrzymał swoje stanowisko w kolejnym piśmie procesowym z dnia 17 lutego 2017r. (k. 176 i nast.).

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...) SA z siedzibą w Z. zawarł z (...) SA w dniu 27 września 2010r. w W. umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem były wymagalne wierzytelności pieniężne z tytułu świadczonych przez (...) SA usług telekomunikacyjnych.

Dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 27 września 2010r. – k.150-151

(...) SA wysłał w dniu 18.10.2010r. pismo do Ł. M. na adres W., ul. (...), zawiadamiające o dokonanej na rzecz (...) SA cesji wierzytelności w kwocie 6.296,93 zł. (...) SA wysłał w dniu 27.10.2010r. do Ł. M. na adres W., ul. (...) pismo zawierające wezwanie do zapłaty w/w należności z tytułu umowy cesji a także odsetek za zwłokę liczonych do dnia 5.11.2010r. w kwocie 1.578,05 zł. Żadne z w/w pism nie zostało skutecznie doręczone pozwanemu, albowiem w tym czasie przebywał on już w Wielkiej Brytanii.

Dowód: zawiadomienie o cesji z dn.18.10.2010r. – k. 153, wezwanie do zapłaty z dnia 27.10.2010r. – k. 154

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonał ustaleń faktycznych co do samego zawarcia przez powoda z (...) SA w dniu 27 września 2010r. umowy cesji wierzytelności na podstawie przedłożonej przez powoda umowy sprzedaży wierzytelności, która nie była kwestionowana przez stronę pozwaną. Pozwany kwestionował jednakże samo istnienie jak i wysokość wierzytelności, która wg powoda miałyby przysługiwać pierwotnie (...) SA wobec pozwanego z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych. Z uwagi na tak podniesiony zarzut, to na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia, że (...) SA dysponował wobec pozwanego w/w wymagalnymi wierzytelnościami w kwotach dochodzonych pozwem, którego to ciężarowi powód nie sprostał. Powód nie przedstawił żadnego dowodu, chociażby w postaci wystawionych pozwanemu przez (...) SA faktur VAT za świadczone usługi telekomunikacyjne lub umowy o świadczenie takich usług. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż powód już w treści pozwu powoływał dowody w postaci umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz faktur VAT wystawionych powodowi (vide: lista dowodów – k.7-8). Zgodnie z art. 505(32)§1 kpc, w pozwie w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód powinien jedynie wskazać dowody na poparcie swoich twierdzeń, natomiast dowodów nie dołącza się do pozwu. Nie zwalnia to jednak powoda, już po zaskarżeniu nakazu zapłaty sprzeciwem i przekazaniu sprawy do sądu właściwości ogólnej pozwanego (art. 505(37) kpc) do złożenia w/w dowodów, do czego w niniejszej sprawie pełnomocnik powoda został wezwany pismem z dnia 18 listopada 2016r., skutecznie doręczonym w dniu 22 listopada 2016r. w terminie 2 tygodni od dnia doręczenia wezwania pod rygorem pominięcia tych dowodów (k. 140-141). Powód w kolejnych pismach procesowych z dnia 29 listopada 2016r. (k. 143 i nast.) oraz 17 lutego 2017r. (k. 176 i nast.) składał wniosek o przedłużenie w/w terminu na złożenie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, regulaminu promocji, regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych oraz faktur. W tym miejscu zauważyć należy, iż powód zgodnie z par. 4 ust.2 umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 września 2010r. mógł skutecznie domagać się od zbywcy wierzytelności umowy lub kopii umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz nieuregulowanych faktur lub innych dokumentów potwierdzających istnienie wierzytelności, a mimo to, do chwili zamknięcia rozprawy tych dokumentów nie przedstawił. Konsekwencją niewykazania w/w istotnej okoliczności – tj. niewykazania istnienia wierzytelności pieniężnej wobec pozwanego tak co do zasady jak i co do wysokości, było wyłącznie ustalenie przez Sąd, że powód zawarł

z (...) SA umowę sprzedaży wierzytelności w dniu 27 września 2010r.

Z teje okoliczności nie sposób jednakże skutecznie wnioskować, że przedmiotem tej umowy były również jakiegokolwiek wierzytelności wobec pozwanego, albowiem ich istnienie jak

i wysokość, wobec ich kwestionowania przez pozwanego, nie zostały wykazane przez powoda. Co prawda w załączniku do w/w umowy opisano wierzytelności pieniężne wobec powoda na łączną kwotę 6.296,93 zł, to jednakże z samego tego zapisu, wobec kwestionowania przez pozwanego w/w wierzytelności tak co do zasady jak i co do wysokości, nie można jeszcze wywodzić, że wierzytelności te faktycznie istniały. Analogicznie Sąd ocenił dokumenty w postaci zawiadomienia o dokonanej cesji z dnia 18.10.2010r. (k. 153) oraz wezwania do zapłaty z dnia 27.10.2010r. (k. 154), albowiem z samego faktu ich wystawienia nie może jeszcze wynikać istnienie w/w wierzytelności. Sąd ustalił natomiast okoliczność, iż w/w zawiadomienie o cesji i wezwanie do zapłaty nie zostało skutecznie doręczone pozwanemu w oparciu o twierdzenia pozwanego, iż w tym czasie przebywał on już na stałe w Anglii, co potwierdzają dodatkowo dołączone do sprzeciwu dokumenty, a nadto okoliczność ta nie została zakwestionowana przez powoda, co dodatkowo Sąd przyjął jako okoliczność przez powoda przyznaną na zasadzie art. 230 kpc. Okoliczność ta nie ma jednakże istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem, jak słusznie zauważa powód, kwestia zawiadomienia (lub jego braku) o cesji wierzytelności nie przesądza w żaden sposób o skuteczności dokonanej cesji, lecz co najwyżej wywołuje skutki z art. 512 kc.

W treści złożonych przez powoda pism procesowych z dnia 29 listopada 2016r. oraz 17 lutego 2017r. podniesiono również argumentację, iż skoro pozwany nie kwestionował wcześniej w drodze postępowania reklamacyjnego wysokości faktur VAT jak i samego wykonania usług telekomunikacyjnych, to nie może obecnie ich kwestionować, a to z uwagi na obowiązkowe postępowanie reklamacyjne, poprzedzające postępowanie sądowe na podstawie art. 107 ustawy Prawo telekomunikacyjne. Powyższa argumentacja jest jednakże całkowicie chybiona, albowiem obowiązkowe postępowanie reklamacyjne, zgodnie z art. 107 ustawy Prawo telekomunikacyjne, dotyczy wyłącznie sytuacji, gdy tzw. użytkownik końcowy chce dochodzić swych roszczeń opisanych w tejże ustawie wobec podmiotu świadczącego usługi telekomunikacyjne. Nie dotyczy to więc odwrotnej sytuacji, gdy w toku procesu z powództwa podmiotu świadczącego usługi telekomunikacyjne pozwany użytkownik końcowy podnosi zarzuty związane z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem w/w umowy. Co jednak najbardziej istotne, w niniejszej sprawie pozwany kwestionuje przedstawione wierzytelności tak co do zasady jak i co do wysokości – kwestionuje zatem podawaną przez powoda okoliczność samego zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, wobec czego nie będąc użytkownikiem końcowym nie mógłby on kwestionować usług lub wysokości faktur VAT w żadnym postępowaniu reklamacyjnym.

Powód, jako podstawę swego roszczenia wskazał niewykonanie przez pozwanego umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych poprzez brak zapłaty za w/w usługi. Zgodnie bowiem z art. 56 ustawy Prawo telekomunikacyjne, umowa ta polega na odpłatnym świadczeniu usług telekomunikacyjnych. Z uwagi na fakt, iż powód nie udowodnił istnienia wierzytelności wobec pozwanego tak co do wysokości jak i co do zasady, nie można dokonać rzetelnej analizy podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia. Gdyby jednak powód wykazał istnienie wierzytelności wymienionych w pozwie, w którym termin ich wymagalności wskazano na 17 września, 17 października, 17 listopada i 17 grudnia 2008r., to roszczenie to nie byłoby przedawnione, albowiem powód wystąpił o ich zapłatę pozwem wniesionym do Sądu w dniu 13 stycznia 2011r., a więc przed upływem 3-letniego terminu ich przedawnienia. Rozważania te mają jednakże wymiar wyłącznie teoretyczny, ponieważ powód nie udowodnił istnienia (tak co do zasady jak i co do wysokości) wierzytelności opisanych w pozwie. Z uwagi na powyższe, Sąd na zasadzie art. 56 ustawy Prawo telekomunikacyjne a contrario oddalił powództwo w całości.

Sąd orzekł o kosztach procesu na zasadzie art. 98 kpc zasądzając od powoda, który przegrał proces w całości, koszty zastępstwa procesowego poniesione przez pozwanego w kwocie 1200 zł zgodnie z §6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1349) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł.